

TRGOVAČKI SUD U ZADRU
ZADAR

TUŽITELJ: **Stečajna masa iza METAL KOLOR d.o.o.**, za antikoroziiju, metalizaciju i graditeljstvo u stečaju, OIB: 71886785365, Ulica Papuka 28, 31431 Čepin, zastupanog po punomoćniku Miji Kladariću

TUŽENIK: **NAUTA LAMJANA d.o.o.** Kali, Put vele luke 71, OIB: 87200166350 zastupano po članu Uprave, gđi. Nini Solomun;
kojeg zastupa punomoćnik Goran Krištović, odvjetnik iz Odvjetničkog društva KACIĆ & BRBORA, Ulica Ivana Banjavčića 5, Zagreb, OIB: 71034689472

Radi: **Isplata od 7.349.813,40 kn**

PODNEŠAK TUŽENIKA

1. Tuženik se ovim podneskom očituje na podnesak Tužitelja od dana 03. siječnja 2022. godine i Tužbu Tužitelja te dosadašnji tijek postupka kako slijedi.

Radi lakšeg i detaljnijeg uvida u cjelokupni odnos s Tužiteljem, kao i dokaznih radnji koje su već provedene i izvedene u postupku pod posl. brojem P-19/2020 (a za koji predmet je predloženo od strane Tužitelja da se spoji s ovim predmetom), Tuženik će iznijeti kronologiju događaja te ukazati na činjenice koje su već utvrđene, a koje u potpunosti pobijaju i osporavaju tužbene zahtjeve Tužitelja u cijelosti u oba predmeta P-19/2020 i P-20/2020.

Dana 12.10.2011. otvoren je stečajni postupak nad Tuženikom. Dana 09.11.2011. je Tužitelj podnio prijavu „navodnog“ izlučnog prava prema Tuženiku bez priložene bilo kakve dokumentirane specifikacije imovine, navodnih kontejnera, hale i opreme koje potražuje, ili dokaza o vlasništvu nad istoj imovini, točnije samo je naveo broj navodnih kontejnera u metrima (6m – 11 komada, 9m – 50 komada i 12m – 2 komada = ukupno 63 komada kontejnera), konstrukcije hale i broj strojeva i opreme za koje tvrdi da ima izlučno pravo.

Tuženik ne spori da su se u istome trenutku u krugu brodogradilišta Tuženika nalazili određeni kontejneri i oprema koju će kasnije vještačkim nalazom i mišljenjem utvrditi ovlašteni sudski vještak Jakov Bakić, no ne u broju i opisu (specifikaciji) kako to tvrdi Tužitelj, a niti u vlasništvu Tužitelja. Sukladno tome, stečajni upravitelj Tuženika (u to vrijeme), g. Šimunov, zahtjeva od Tužitelja dopisom od dana 28.11.2011. da mu dostavi dokaz da je upravo Tužitelj vlasnik navedene imovine koja se nalazi u krugu brodogradilišta Tuženika. U istom dopisu Tuženik upućuje i specificira ukupan iznos duga – ležarine za imovinu (kontejnere) koja se nalazila u brodogradilištu na prostoru od 5.000 m², a koja ležarina u tome trenutku za razdoblje od travnja 2010.g. do listopada 2011.g. iznosi 100.000 eura (uvećano za PDV), te ujedno potražuje da mu se ista podmiri, pod uvjetom da je, kako to tvrdi Tužitelj, isti vlasnik navedene imovine. Uz ležarinu, Tuženik potražuje da se montažna skladišta, otpadna boja i otpadni pijesak odvezu o trošku Tužitelja. O navedenom statusu stečajni upravitelj Tuženika je obavijestio i nadležni Trgovački sud u Zadru podneskom od dana 11.12.2012.

Dana 15.03.2012. Tuženik ponovno poziva Tužitelja da dostavi dokaz o gore navedenim tvrdnjama. Dana 29.06.2012. Tužitelj putem direktora društva upućuje odgovor kojim navodi veličine hala, ali bez bilo kakve informacije ili specifikacije kontejnera za koje tvrdi da će ih specificirati prilikom pregleda istih. Ovakva tvrdnja je vrlo znakovita (da ne kažemo sumnjiva) za Tužitelja koji tvrdi da je navodni „vlasnik“ svih kontejnera i da raspolaze, kako će se kasnije pokazati, „određenima računima za kontejnere“, odnosno računima kojima će naknadno pokušati dokazivati navodno vlasništvo nad istima.

Dakle, niti nakon nekoliko ponovljenih poziva od strane Tuženika Tužitelj tijekom 2011.-2012. godine ne dostavlja navedene dokaze za svoje tvrdnje, čemu je svaki daljnji komentar suvišan.

Dana 02.07.2013. Tužitelj se opet obraća dopisom sudu i Tuženiku, ali niti ovaj put ne dostavlja nikakve dokaze za svoje tvrdnje. Tuženik mu novim dopisom 22.07.2013. odgovora na navedeno te opet otklanja Tužiteljev zahtjev bez dostave valjanih dokaza. Nakon još nekoliko dopisa razmijenjenih između strana, Tužitelj dana 30.01.2014. podnosi stečajnom sucu, koji vodi postupak stečaja nad Tuženikom, dopis istog sadržaja kao i Tuženiku u prethodno navedenim slučajevima, te ponovno bez bilo kakvog dokaza. Tuženik se i na to očitovao na identičan način kako mu nisu prezentirani dokazi o vlasništvu, ali i s dodatnom specifikacijom troška ležarine za 5.000 m² brodogradilišta, koja bi proizlazila za potencijalnog vlasnika kontejnera, a koja sada iznosi 300.000 eura (PDV uključen), i to prema povlaštenoj cijeni obračuna po kvadratnom metru.

Iz svega gore navedenog jasno i nedvojbeno proizlazi da Tuženik niti nakon više od dvije godine nije dostavio Tuženiku nikakav dokaz za svoje tvrdnje, čemu je svaki daljnji komentar suvišan.

Nakon neuspješnog dvogodišnjeg pokušaja da pribavi dokaz o vlasništvu nad kontejnerima stečajni upravitelj Tuženika upućuje dopis društvu Crosco s kojim je imao ugovorni odnos vezan za radove na platformi, gdje ga poziva da se očituje polaže li kakva

stvarna prava na navedenim kontejnerima jer će u protivnom biti prisiljen u skladu sa stečajnim postupkom prodati predmetnu imovinu, te će se od dobivenog iznosa nakon što se odbiju troškovi prodaje namiriti lučka ležarina, osigurana založnim pravom (pravom retencije).

Ujedno u rujnu 2014. godine Tuženik je angažirao stalnog sudskog vještaka Jakova Bakića radi procjene vrijednosti predmetnih kancelarijskih kontejnera koji se nalaze u brodogradilištu Tuženika. Temeljem nalaza i mišljenja, imenovani vještak je utvrdio kako je ukupna tržišna vrijednost za 49 kontejnera koji se nalaze kod Tuženika 898.970,00 kuna.

Ovdje dolazimo do evidentne razlike između stanja i broja kontejnera u posjedu kod Tuženika gdje se u vještačkom nalazu definira 43 komada kontejnera, dvostruki 3 komada i trostruki 3 komada ili ukupno 49 komada (omaškom u nalazu upisano ukupno 48 komada).

U Tužbi Tužitelj potražuje navodnih 59 (pedeset i devet) kontejnera, te dva (2) od 12-metara i jedanaest (11) od 6-metara ili ukupno 72 (sedamdeset i dva) komada.

Sukladno vještačkom nalazu, Tuženik nije imao u posjedu unutar brodogradilišta broj navodnih kontejnera koje Tužitelj potražuje, a i budući je razlika u 23 (dvadeset i tri) kontejnera.

Isto tako je Tužitelj u prijavi navodnog „izlučnog prava“ u stečajnom postupku naveo ukupno 63 kontejnera, dok u Tužbi navodi 72 komada. Oprečnost i nesrazmjer u tvrdnjama samog Tužitelja je očit, budući sam Tužitelj ne zna što zapravo potražuje i temeljem koje osnove (kojih računa). Razlike u sadržaju između prijave izlučnog prava i ove Tužbe navode na zaključak da Tužitelj svoje navode pokušava prilagoditi navodnim (nevjerodostojnim) dokazima, a sve kako bi pokušao ishoditi nepripadajuću materijalnu korist, bez ikakve valjanje pravne osnove i bez ikakvih vjerodostojnih dokaza.

No, jasno je i nedvojbeno da specifikacija Tužitelja i broj kontejnera uopće ne odgovora stvarnom stanju stvari kod Tuženika, dakle da se ne radi o istim kontejnerima, slijedom čega tužbeni zahtjev Tužitelja u svezi navedenih kontejnera nije osnovan.

U tijeku daljnjeg stečajnog postupka kontejneri koji su bili u posjedu Tuženika su prodani, a sve u skladu sa stečajni postupkom koji je bio u tijeku i o čemu su svi vjerovnici i sud obaviješteni.

Nakon svega gore navedenog, Tužitelj je dana 04.08.2014. podnio tužbu protiv Tuženika, koju je Tuženik zaprimio u rujnu 2014. godine, kojom traži predaju u posjed navodno svojih pokretnina koje opet niti nakon podnesenih računa/dokaza za tamo specificirane kontejnere uopće ne odgovara onome što je imao u posjedu kod sebe Tuženik.

Dokaz:

- Dopisi Tuženika i Tužitelja izmijenjeni u tijeku stečajnog postupka (**Prilog 1**);
- Vještački nalaz stalnog sudskog vještaka Jakova Bakića (**Prilog 2**);
- Uvid u spis ovog predmeta P-20/2020 i predmeta P-19/2020 te stečajnog spisa St-217/2011;

2. Naknadno dostavljanje navodnih računa od strane Tužitelja, i to nekoliko godina kasnije nakon više ponovljenih zahtjeva vrlo je znakovito. U kontekstu svega gore iznesenog, takvo postupanje otkriva pravu namjeru Tužitelja, a to je da zlonamjerno i bez ikakvog valjanog pravnog osnova ostvari nezakonitu i nepripadajuću imovinsku korist, koje postupanje zapravo može imati obilježja kaznenog djela. Pri tome, posebno se ističe kako Tužitelj navedenu navodnu „imovinu“ nikada nije prikazao u svojim poslovnim knjigama (što će Tuženik pobliže specificirati i objasniti u točki 4. ovog Podneska). Također je znakovito i da Tužitelj nikada ranije nije dostavio navodne račune za kontejnere, a koje račune je, da su vjerodostojni, morao imati već prilikom svoje prve prijave izlučnog prava prema stečajnom dužniku ovdje Tuženiku.

3. No, niti dostavljeni računi ne predstavljaju valjan dokaz da bi Tužitelj bio vlasnik konkretnih kontejnera koji su se nalazili u posjedu Tuženika. Naime, predmetni računi se ni po čemu ne mogu povezati s kontejnerima koji su se nalazili u brodogradilištu Tuženika. Kako je teret dokaza na Tužitelju, isti mora dokazati da je Tužitelj vlasnik konkretnih kontejnera koji su se nalazili u brodogradilištu Tuženika, a što Tužitelj nije dokazao.

Stoga tužbeni zahtjev Tužitelja u svezi navedenih kontejnera nije osnovan niti iz navedenih razloga.

4. Krucijalni dokaz neistinitih tvrdnji Tužitelja su financijska izvješća i bilance samog Tužitelja, koja su tijekom postupka dostavljena od strane Tuženika.

Tuženik je podneskom dostavljenom Trgovačkom sudu u Zadru (u predmetu pod posl. brojem 19/2020) od dana 01.12.2014. dostavio i bilancu Tužitelja iz 2012. godine.

U financijskim izvješćima i bilancama samog Tužitelja nigdje se ne navodi materijalna imovina kontejnera (ili bilo koja druga materijalna imovina), a koja bi bila, odnosno morala biti evidentirana da je ista postojala, sve sukladno računovodstvenim standardima i važećoj regulativi.

Ovlašteni revizori Tužitelja društvo Alfa Revizija d.o.o. koji u sklopu svog posla moraju postupati kao neovisni financijski stručnjak te u skladu sa svim propisanim standardima u bilanci Tužitelja za 2012. i 2013. godinu nisu iskazali nikakvu materijalnu imovinu koja je predmet Tužbenog zahtjeva. Već je stečajni upravitelj Tuženika podneskom od dana 27.08.2015. (u predmetu posl. brojem 19/2020) utvrdio kako je potpuno nelogično i neživotno da Tužitelj tvrdi da je u vlasništvu nečega što negira kroz svoje poslovne knjige i da je toliku imovinu tek tako napustio bez inventure i nikakvog drugog dokumenta ili primopredaje (čineći time ujedno porezni i knjigovodstveni prekršaj).

Uz navedeno Tužitelj nije uspio ni u postupku sa prijedlogom za određivanje privremene mjere kao predlagatelj osiguranja (koji se vodio pod posl. brojem P-173/14-4) dokazati vjerojatnost tražbine niti je naveo bližu identifikaciju spornih pokretnina/kontejnera.

Nakon što je Tužitelj pokušao uvođenjem dodatnog poslovnog odnosa sa slovenskom firmom opravdati svoju poziciju (zašto ista imovina nije uvedena u bilancu Tužitelja), Tuženik

je u podnesku od dana 23.09.2015. ponovno dostavio bilancu Tužitelja i to za 2014./2013. godine gdje opet nije evidentirana predmetna imovina kontejnera ili bilo koja druga oprema kod Tužitelja.

Zaključno, Tužitelj je u samom stečaju putem stečajnog upravitelja izradio Izvješće stečajnog upravitelja za izvještajno ročište zakazano za dan 03.10.2016. gdje u bilanci opet nije navedena nikakva materijalna imovina, a koja bi u sklopu stečaja opet morala biti iskazana jer se ne može provesti stečaj nad dužnikom ako knjige ne prikazuju istinito stanje.

Identična bilanca provedena je kroz cijeli tijek stečajnog postupka Tužitelja, a temeljem iste je obustavljen i zaključen stečajni postupak nad Tužiteljem. Kako je sada moguće da je Tužitelj kao stečajna masa nastavio ovaj postupak protiv Tuženika kada sam Tužitelj nije imao evidentiranu navedenu imovinu-kontejnere u svojim knjigama i kada je bez navedene imovine proveo cijeli stečajni postupak ne spominjući u svojoj bilanci ili pokretninama bilo koju imovinu iz ove Tužbe, ne samo da se ne spominju kontejnera nego se ne spominje niti ostala oprema, hale, viljuškari i slično.

Provođenje takvog stečajnog postupka protuzakonito je prema stajalištu Tuženika ako bi se sada bez tako evidentirane osnove potraživala imovina koju je sam Tužitelj negirao kao postojeću tijekom stečajnog postupka.

Dokaz:

- Uvid u spis ovog predmeta P-19/2020 te specificirane podneske Tuženika i bilance Tužitelja;
- Bilance i izvješća Tužitelja (prileži spisu predmeta P-19/2020 te ovdje kao **Prilog 3**)

Slijedom svega navedenog, obzirom na nedvojbenu i nepobitnu činjenicu da Tužitelj nije imao evidentiranu navedenu imovinu i kontejnere u svojim knjigama, očito je da navedena imovina ne postoji, odnosno da Tužitelj nije (niti je ikada bio) vlasnik imovine i kontejnera, koja se nalazila u brodogradilištu Tuženika. Stoga tužbeni zahtjev Tužitelja u svezi navedenih kontejnera i ostale opreme/imovine nije osnovan niti iz navedenih razloga.

5. Nadalje, uvidom u spis ovog predmeta te iskaze svjedoka proizlazi niz nekonzistentnih i dvojakih tvrdnji koje pokrjepljuju tvrdnje ovdje Tuženika kako je Tužba neosnovana.

Svjedok Damir Švorinić, carinski otpremnik koji je tada vršio postupak carinskog posredovanja za ovdje Tužitelja i izvoznika iskazivao je dana 20.05.2015. kako je Tužitelj tada vršio uvoz kontejnera od „slovenske firme“ dok su svi računi Tužitelja koje je priložio uz Tužbu izdani od firme iz Bosne i Hercegovine. Navedeni iskaz je daljnji očiti dokaz da su tvrdnje Tužitelja nelogične i nevjerođostojne, te uz sve ostale dokaze činjenica da Tužitelj nije dokazao vlasništvo ili vezu između kontejnera naznačenih u računima i kontejnera koji su se nalazili kod Tuženika.

Svjedok Dražen Špinderk koji je ujedno bio predsjednik uprave Tuženika te imao izravnih saznanja o poslovima i činjenicama koje su se u to vrijeme provodile ustvrdio je kako

mu se nitko nikad nije obraćao od strane Tužitelja u svezi predmetnih kontejnera. Nadalje, nakon što je platforma odvezena iz brodogradilišta Tuženika (zbog koje je i bio organiziran ovaj cijeli poslovni projekt), svjedok Dražen Špinderk je kontaktirao svoje poslovne partnere s kojima je imao ugovorni odnos remonta platforme, kao jedine mjerodavne za ovaj posao, te ih upitao „što ćemo s kontejnerima“, a na što mu je glavni inženjer društva Lanprell Dubai odgovorio „da ih je Tuženik slobodan zadržati za iznos duga za naftu koju je Tuženik isporučio za potrebe naftnoj platformi.“

Obzirom da nikakvi drugi dokazi o vlasništvu nad kontejnerima nisu predloženi Tuženiku, jedini logičan zaključak je da su navedeni kontejneri bili vlasništvo poslovnog partnera s kojim je imao ugovorni odnos remonta platforme, te da je shodno nalogu navedenog poslovnog partnera svoje dugove ovlašten namiriti prodajom kontejnera, a što je Tuženik i učinio u stečajnom postupku sukladno zakonu.

Dokaz: - Uvid u spis predmeta P-19/2020 te dane iskaze svjedoka;

6. Podredno, a isključivo opreza radi, Tuženik ističe kako Tužitelj nije dokazao niti postojanje svih pretpostavki odgovornosti za štetu, a niti visinu navodne štete.

Prije svega, notorna je činjenica da su se kontejneri od 2010. godine pa kroz cijeli period do prodaje koristili za svoju namjenu, kako je to sudski vještak utvrdio u svome nalazu. Dakle, svi kontejneri koji su se nalazili u brodogradilištu Tuženika bili su korišteni više godina, a što je i Tužitelj svjestan i ne spori, te je njihovo stanje oštećenosti i istrošenosti / dotrajalosti bilo slično.

No, Tužitelj u tužbi potražuje povrat navodno novih kontejnera, odnosno naknadu štete za navodne nove (nepostojeće) kontejnere. Naime, ne postoji nikakav valjan osnov da se za kontejnere stare (i korištene) više godina potražuje naknada štete kao da su kontejneri bili novi (kao u računima), a što direktno i jasno dokazuje vještački nalaz ovlaštenog sudskog vještaka Jakova Bakića.

Čak i kada bi konkretni kontejneri naznačeni na računima bili identični onima koji su se prodali u stečajnom postupku (a što Tužitelj nije dokazao), nedvojbeno je da je vrijednost istih drastično manja od one navedene u tužbenom zahtjevu. Stoga Tuženik iznova spori i osnov i visinu navodne štete, a na Tužitelju je da dokaže prije svega vlasništvo nad tom imovinom, a potom i sve pretpostavke za štetu kao i visinu iste.

7. Uz gore navedene oprečne i nekonzistentne tvrdnje Tužitelja, Tuženik skreće pozornost i na činjenicu koju je Tuženik već iznio u podnesku od dana 10.10.2014. godine gdje je utvrdio da se pred ovim sudom pod poslovnim brojem 9 P-2/12 vodio postupak između RIG TEHNIČKI SERVISI d.o.o. u stečaju i ovdje istog Tuženika radi utvrđenja prijavljene tražbine u stečajnom postupku s osnova ulaganja i izvršenih radova na halama i drugoj infrastrukturi za korist tužitelja društva RIG TEHNIČKI SERVISI d.o.o. u stečaju, a koja oprema i imovina su u ovom postupku predmet tužbenog zahtjeva te je donijeta nepravomoćna odbijajuća presuda. U tom postupku saslušan je kao svjedok g. Petar Elkez (bivši zz društva RIG TEHNIČKI

SERVISI d.o.o. u stečaju) i ovdje zakonski zastupnik-direktor Tužitelja u kojem navodi da je izvršeno ulaganje društva RIG TEHNIČKI SERVIS u korist predmetnih montažnih hala i infrastrukture temeljem ugovornog odnosa. Kako je tada istaknuto ovakav stav i činjenična spoznaja zz društva RIG TEHNIČKI SERVIS (a ujedno i ovdje Tužitelja) u opreci je s navodima ove Tužbe budući u odnosnom sporu tvrdi da je Tuženik vlasnik navedene sporne imovine, a da društvo RIG TEHNIČKI SERVIS ima obvezno-pravni zahtjev prema tuženiku (što je naveo i u prijavi tražbine u stečajnom postupku koja je osporena), a sada u ovom postupku tvrdi da je Tužitelj vlasnik predmetne imovine. Razvidno je da je zakonski zastupnik Tužitelja u dva različita postupka u oprečnom stavu, pa je očito da je tužbeni zahtjev neosnovan iz navedenih razloga, ali i ranije iznijetih razloga koji su u tijeku postupka i ovdje izneseni.

Dokaz: - Uvid u spis predmeta P-19/2020;

8. Opreza radi te s obzirom na sve gore izneseno, za slučaj da Tužitelj uspije dokazati da je vlasnik predmetne imovine koja je predmetom ovog spora (a što se i ovdje osporava), kao vlasnik bi bio obvezan platiti ležarinu (naknadu) za zauzeće prostora brodogradilišta Tuženika, kao što je i obaviješten u korespondenciji razmijenjenoj u vezi izlučnog zahtjeva Tužitelja, a koji izlučni zahtjev Tužitelj, unatoč pozivima Tuženika, nikad nije dokumentirao.

Stoga, Tuženik ovdje specificira svoju tražbinu po osnovi ležarine prema Tužitelju sukladno pozivu iz dopisa stečajnog upravitelja Tuženika od dana 28.11.2011. (Dopis prileži ovom spisu) za zauzetih 5.000 m² prostora brodogradilišta Tuženika, u varijanti povlaštene cijene iz tog dopisa, kao i na način i prema formuli obračuna kako je već izračunao stečajni upravitelj Tuženika u odgovoru na tužbu od dana 10.09.2014. godine i pripadajućeg priloženog dokaza Izračun cijene 1 m² otvorenog prostora Brodogradilišta (predmet poslovni broj P-173/14, kasnije predmet poslovni broj P-19/2020). Sukladno navedenim formulama za obračun ležarina Tuženik ističe ukupan iznos duga po sve tri formule:

- a) Ako se ležarina obračuna po povlaštenoj cijeni od 1 euro po metru kvadratnom mjesečno za 5.000 m² prostora brodogradilišta ukupna mjesečna ležarina iznosi 5.000 eura + PDV. Za razdoblje od travnja 2010. godine kada je ostavljena imovina u brodogradilištu do prosinca 2014. godine kada je započela prodaja imovine u stečaju Tuženika, ukupan iznos ležarine za navedenih 56 mjeseci iznosi (5.000 eura x 56 mjeseci) 280.000 eura tj. 350.000 eura s uključenim PDV-om. Navedeni iznos 350.000 eura u protuvrijednosti kuna prema srednjem tečaju HNB-a na dan 31.12.2014. godine iznosi 2.681.000 kuna.
- b) U slučaju obračuna ležarine na godišnjoj bazi, dakle po cijeni od 3,44 euro po metru kvadratnom mjesečno za 5.000 m² prostora brodogradilišta, ukupna mjesečna ležarina iznosi 17.200 eura + PDV. Za razdoblje od travnja 2010. godine kada je ostavljena imovina u brodogradilištu do prosinca 2014. godine kada je započela prodaja imovine u stečaju Tuženika, ukupan iznos ležarine za navedenih 56 mjeseci iznosi (17.200 eura x 56 mjeseci) 963.200 eura tj. 1.204.000 eura s uključenim PDV-om. Navedeni iznos

1.204.000 eura u protuvrijednosti kuna prema srednjem tečaju HNB-a na dan 31.12.2014. godine iznosi 9.222.640 kuna.

- c) U slučaju obračuna ležarine na mjesečnoj bazi, dakle po cijeni od 5,83 euro po metru kvadratnom mjesečno za 5.000 m² prostora brodogradilišta, ukupna mjesečna ležarina iznosi 29.150 eura + PDV. Za razdoblje od travnja 2010. godine kada je ostavljena imovina u brodogradilištu do prosinca 2014. godine kada je započela prodaja imovine u stečaju Tuženika, ukupan iznos ležarine za navedenih 56 mjeseci iznosi (29.150 eura x 56 mjeseci) 1.632.400 eura tj. 2.040.500 eura s uključenim PDV-om. Navedeni iznos 2.040.500 eura u protuvrijednosti kuna prema srednjem tečaju HNB-a na dan 31.12.2014. godine iznosi 15.630.230 kuna.

Za slučaj da sud u ovom postupku utvrdi da postoji tražbina Tužitelja prema Tuženiku, Tuženik ističe prigovor radi prebijanja svoje tražbine s osnove ležarine u iznosu od 15.630.230 kuna kako je ovdje obračunato s tražbinom Tužitelja.

Dokaz: - Uvid u spis predmeta P-19/20202 te priložene dokaze;
- Dopis Tuženika od dana 28.11.2011. s potvrdom o slanju (**Prilog 1**);

9. Slijedom svega iznesenog, tužbeni zahtjev Tužitelja je neosnovan u cijelosti.

Stoga Tuženik predlaže da naslovni Trgovački sud u Zadru odbije tužbeni zahtjev Tužitelja, kao neosnovan u cijelosti, te obveže Tužitelja da nadoknadi Tuženiku prouzročeni parnični trošak.

U Zagrebu, 15. veljače 2022. godine.

Tuženik, p.p.

T r o š k o v n i k:

- sastav podneska61.750,00 HRK
- PDV 25%.....15.437,5 HRK